

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Τῶν ὁρῶν μας μεταβολή, ἐνδιαφέρουσα πολὺ.
Γράμματα καὶ συνδρομαὶ—ἀπ' εὐθείας πρὸς ἐμέ,
Συνδρομὴ γιὰ κάθε χρόνον—ὁ κ τ ῶ φ ρ ᾱ γ κ α εἶ ν α ι μ ὁ ν ο.
Γιὰ τὰ ξένα ὁμως μέρη—δ ἑ κ α φ ρ ᾱ γ κ α κ α ἴ σ τ ὀ χ ἑ ρ ι.

Εἰκοστὸν καὶ πέμπτον ἀριθμοῦντες χρόνον
τὴν κλεινὴν οἰκοῦμεν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Ἔτος χίλια κ' ἐννιά κ' ἐνιακόσα,
νέα πλάσις' στὰ νέφη πετώσα.

Δώδεκα τοῦ Σεπτεμβρίου,
κλήθος συλλαλητηρίου.

Χίλια κ' ὀκτὼ κ' ὀγδόητα,
σῆκω, Ρωμῆ, καὶ βρόντα.

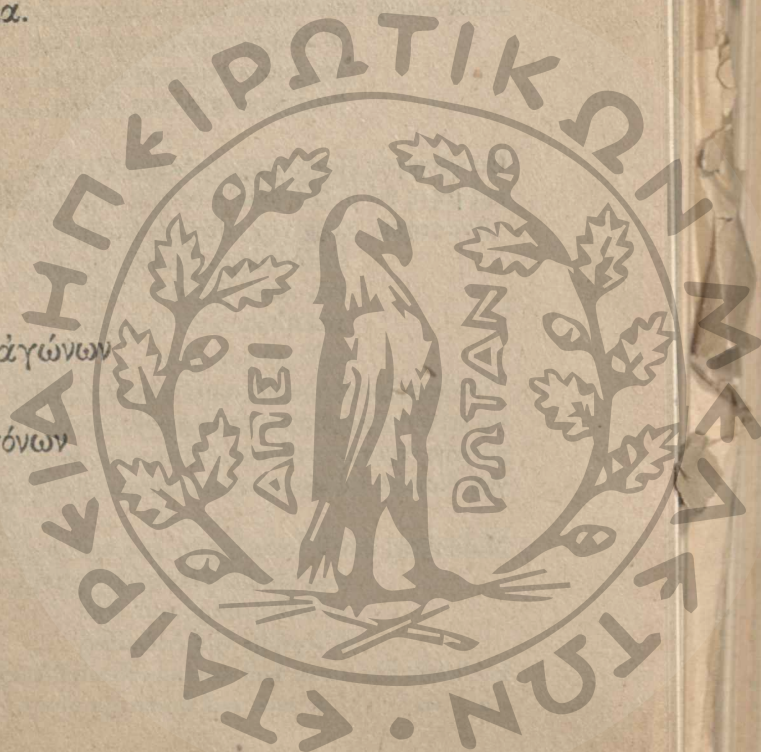
Λαοῦ Συλλαλητήριον ἀληθινὰ σωτήριον.

Ἐμπρὸς λοιπόν... ἄς λείψουνε τὰ λόγια τὰ πολλὰ...
ἐμπρός, ἐμπρός... σηκώσετε τὰ λάβαρα' ψηλά.
Σημαίαις ξεδιπλώσετε, καί, τοὺς νωθροὺς κινήσετε,
κ' ὅλοι γιὰ πόθους ἐθνικοὺς παντοῦ βροντοφωνήσετε.

Ἐμπρὸς' στὸ πλάϊ τοῦ Στρατοῦ μέ θάρρος καὶ μ' ἐλπίδα...
πρῶτη φορά θὰ σκούζετε, γι' ἀληθινὴ πατρίδα.
Ἐμπρός, ἐμπρός... πρῶτη φορά καὶ τοῦ λαοῦ τὸ στόμα
δὲν θὰ' μιλήσῃ σήμερα γιὰ πρόσωπο καὶ κόμμα.

Τώρα γιὰ κάλπαις κ' ἐκλογαῖς
δὲν τρέχει στόμα λάλον...
τὼρ' ἀναβλύζουν ἡ πηγᾶς
τῶν πόθων τῶν μεγάλων.

Ἐμπρός, ἐμπρός... πρῶτη φορά τῶν εὐτελῶν ἀγώνων
τὰ πάθη θὰ σιγήσουν...
πρῶτη φορά θὰ σηκωθοῦν τὰ χέριχ τῶν προγόνων
γιὰ νὰ σᾶς εὐλογήσουν.

Ὁ λόλος Φασουλῆς περὶ μεταβολῆς.

Φ.— Ἀλήθεια πῶς τὸ κράτος σας καινούριο θὰ γενῇ;
μοῦ λέει μὴ φωνή.

Ἀλήθεια πῶς θ' ἀλλάξετε κεφάλι καὶ μυαλό;
κι ἐγὼ φωνάζω τῆς φωνῆς
ὡσάν Ρωμηὸς ἐπιφανής:

σοῦ φαίνεται παράξενο; γιατί παρακαλῶ;

Σὰν δύσκολο μοῦ φαίνεται μέσα σ'τὴν τόση λέρα...
κακὴ ψυχρὴ σου μέρα.

Ἐμεῖς ἐκαθαρίσαμε τὰς κόπρους τῶν Αὐγείων
καὶ δὲν θὰ καθαρίσουμε τὰς κόπρους Ὑπουργείων;

Θ' ἀλλάξουμε σ'τὸ πείσμα σου καὶ σ'ὅλον τὸ γεινάτι,
ὅπου θὰ μείνουν ἐκθαμβὰ πολιτισμένα κράτη.

Ἐτελείωσαν τὰ ψέμματα,
δὲν εἶναι παραμύθια...
Λαοί, Βουλὰς καὶ Στέμματα
θ' ἀλλάξουνε σ'τ' ἀλήθεια.

Παράξενο μοῦ φαίνεται... θὰ κάνω τὸν σταυρό μου...
πῶς ὑπ' αὐτὸν τὸν ἥλιον
θὰ γίνετε Βασιλεῖον
τῆς τάξεως, τοῦ νόμου;

Παράξενο μοῦ φαίνεται, βρὲ Φασουλῆ τοιφούτη,
πῶς ἀπαθεῖς θὰ βλέπετε τοῦ κράτους σας τὰ πλούτη
χωρὶς νὰ κάνετε ποτὲ σ' ἐκεῖνα μακροβοῦτι.

Κάθε κακὴν συνήθειαν καθεὶς θὰ μεταβάλῃ...
θ' ἀλλάξω τοῦ λοιποῦ κι ἐγὼ,
καὶ μὴ πατάω κι ἐν' αὐτὸ
θὰ τρώμε σὰν τὸν Ράλλη.

Θὰ γίνῃ μία δίαιτα μεγάλῃ σ'τὴν Ἑλλάδα,
καὶ μήτε θὰ βυζαίνουμε σὰν πρὶν τὴν ἀγγελάδα.
Ἀνάστασιν ἀληθινὴν κράτους ὑπερῆφάνου
σ'τὸν κόσμον θὰ κηρύξουμε,
καὶ κατὰ γῆς θὰ ρίξουμε
τὸν δίσκο τοῦ ζητιάνου.

Στοὺς τοίχους δὲν θὰ σπάζουμε τὰ κλούβια μας κεφάλια,
θὰ λείψουν μ' ὅσους λοχυροὺς μετάνοιαι, παρακαλῶ,
καὶ τῆς ἀπόγου στάσεως ἐσχάτωντας τὰ χρόνια
γὰ δίσκου θὰ προτείνουμε τουφέκια καὶ κανόνια.

Μούντζιαι δὲν θ' ἀνεχώμεθα σὰν πρῶτα καὶ γιακάδες,
παντοῦ θὰ βλέπῃς ἀνδρωπιὰ,
κι ὁ Θεοτόκης τότε πᾶ

θ' ἀφήσῃ τῆς Δουκάδες,
καὶ πίσω τὴν καινούρια του παραίτησι θὰ πάρῃ,
θὰ ξαναγίνῃ τσελγκας καὶ θὰ πατῇ ποδάρι.

Παντοῦ τῆς τάξεως χαρά,
παντοῦ τοῦ νόμου θρόνος,
θὰ δῆς καὶ χέρια βρωμερὰ
λευκότερα χιόνος.

Θὰ λίγοστέψουν γρήγορα κι οἱ τόσοι καφενέδες,
μήτε θὰ κάνουν σχέδια σ' αὐτοὺς οἱ κουνενέδες.
Κι ὅταν πηγαίνῃ κάποτε τὸ Στέμμα σ'τὴν Εὐρώπη
δὲν θὰ τοῦ λέν γὰ τοὺς Ρωμηοὺς πῶς εἶναι λογοκόποι.

Καὶ θὰ φωνάζουν συγγενεῖς
διάσημοι κι ἐπιφανεῖς:
Καλῶς στον καὶ καλῶς στον
τὸν Ἀνακτα τὸν λῶστον.

Καλῶς σ'τὴν τὴν συγγενική,
καλῶς σ'τὴν τὴν Κορῶνα,
τὴν ἀληθινὴ Ἑλληνική,
ποῦχει καὶ Παρθενῶνα,
μᾶχει καὶ λόγχοις δυναταῖς νὰ τὸν ὑποστηρίξῃ...
τέτοια κορῶνα σὰν κι αὐτὴ ποῖος δὲν τὴν μακαρίζει;

Καλῶς στον, ποῦ μᾶς ἔρχεται μὲ λόγχοις, μὲ μυδράλια,
κι ὅχι μὲ παρακάλη.
Τώρα μᾶς ἔρχεται τρανὸς
καὶ συγγενὴς ἀληθινός.
Τώρα καθέννας προσκυνεῖ
τέτοιο σκηπτροῦχο συγγενῇ.

Καλῶς σ'τὴν τὴν Κορῶνα μας μὲ λεβεντιά, μὲ χάρι,
καλῶς σ'τὴν, ποῦλθε ζηλευτή,
καὶ τώρα σφάζετε γι' αὐτὴ
τὸ σιτευτό μοσχάρι.

Καλῶς στον τὸν ἀγαπητὸ, τὸν πρωτεπαναστάτη,
ποῦ θέλῃς νὰ κάθῃται σ' ἀληθινὸ Παλάτι.
ἔχει κι ἀγώνων Στάδιον, μᾶχει καὶ παλληκάρια,
ποῦ γρημισμένων σημαίων ἀνύψωσαν κοντάρια.

Μὲ τι θυσίαις, βάσανα, μαρτύρια καὶ κόπους
ἔβαλε γνώσι σὲ τρελλοὺς,
κι ἔκαν' ἐργάτας σιγηλοὺς
ἀέργους λογοκόπους.

Τώρα δὲν θέλει ρήτορας νὰ πετσοκόβουν πρᾶσα,
τώρα σὲ λόγους δὲν ζητεῖ τὸ κλέος του νὰ στήσῃ,
τώρα τοῦ Ρήγα τάντερι καὶ τοῦ Παπὰ τὰ ρᾶσα
στρώνοντ' ἐμπρὸς σ'τὸν Θρόνον του χαλὶ γὰ νὰ πατήσῃ.

Σήμερ ἀναγεννήσεως ἀκούετ' Εὐαγγέλιον,
κι Αὐτοὺς τὸ νέον σκηπτρον του βασιάζων ὡς φραγγέλιον
ἀπὸ τὸν ἅγιον ναὸν ἐκβάλλει τοῦ Κυρίου
ὅσους τὸν ἐθεώρησαν ὡς οἶκον ἐμπορίου.

Παντοῦ ζητοῦν τὴν γνωριμὰ
τοῦ Μεγαλειοτάτου...
χαρὰ σ'τὴν τὴν κληρονομιά,
ποῦ θάχουν τὰ παιδιὰ του.

Τώρα βλέπει τὰ τουφέκια καὶ τὰ πυροβόλα του,
καὶ φωνάζει: παιδες ἴτε,
καὶ σὰν πρὶν δὲν παραιτεῖται,
μήτε πέρνει σὰν τὸν Κόντε πίσω τὴν παρόλα του.

Δόξα καὶ τιμὴ σ'τὸν Θρόνον,
ποῦκανε γερὰ σανίδια
μὲ τὴν προκοπὴ του μόνο.

Δόξα καὶ τιμὴ μεγάλη,
κι ἄς τοῦ γίνουμε χαλάλι
Ἀμφιτρίταις καὶ ταξείδια.

Τώρα, ποῦ μὲ πανοπλίαν πολεμάρχου προχωρεῖς
κι Ἀχιλλέως πέρνεις στάσεις,
τώρα πρέπει νὰ χαρῆς
καὶ νὰ τὸ διασκεδάσῃς.

Ζήτω τέτοιος Κορωνάτος...
ὅλοι τόπο... νάτος, νάτος.
Τώρα, ποῦ στρατοὺς μετροῦ,
τῶρ ἄς πᾶν σ'τὰ λουτρά,
τῶρ ἄς πᾶν σ'τὸ Παρίσι
ὅσο θέλει νὰ καθίσῃ.

Τώρα, ποῦ κι ἡ Ρωμηοσύνη τῆς ρεμούλαις τῆς ξεχνᾷ
καὶ δὲν σκαίζεται φοβέρα,
τώρα νάχῃς ἐδῶ πέρα
νὰ σὲ βλέπομε συχνά.

Τέτοια τῆς εἶπα τῆς φωνῆς
ἐνῶ δὲν ἄκουε κανεὶς,
κι ἐκεῖνη δὲν ἐπίστευε σὲ τοῦτο τὸ καλὸ
πῶς εἴμποροῦνε κι οἱ Ρωμηοὶ ν' ἀλλάξουνε μυαλό.

Φωνὴ μου, πόθεν ἔρχεσαι φωνὴ μου τίνος εἶσαι;
τοιαῦτα τραγολάλησε καὶ τὸν αἰθέρα σείσε.
Θ' ἀλλάξουμε, θ' ἀλλάξουμε, καὶ τώρα μετ' ὀλίγον
δὲν θὰ κυτᾷς στρατιὰς ἐκ νεφελοκοκύνων,
καὶ μήτε φάλαγγας νωθρὰς αἰνιδανῶν κολάκων,
ρητόρων, ῥωματοκαμπῶν, μετεωροφενάκων.

Τέτοια τῆς εἶπα τῆς φωνῆς
σὰν πατριώτης ἐμμανῆς,
κι ἐκεῖνη δὲν ἀπῆντησε, ἔμεινε ἡ φωνὴ μου
φωνὴ βοῶντος νοερώς ἐν μέσῳ τῆς ἐρήμου.

Πείσου καὶ σὺ, βρὲ Περικλῆ, πῶς ἀλλαγὴ μεγάλη
τὸ πᾶν θὰ μεταβάλῃ.
Μὴν εἶσαι δύσπιστος Θωμάς
καὶ πιστεύε μαζὶ μ' ἐμᾶς.

Πήγαιν' ἐδῶ, πήγαιν' ἐκεῖ, καὶ λέγε μετ' ἑλπίδων
πῶς δὲν θ' ἀντιλοῦμεν ὅπως πρὶν σὲ πύλους Δαναίδων.
Πήγαιν' ἐδῶ, πήγαιν' ἐκεῖ, λὼν κι ὀπλίτας φλέγῃ,
κι ἐν πεποιθήσει λέγε
πῶς κάθε σκᾶλος καὶ κοπρὼν
Παραδείσου θὰ γίνῃ.
λέγε πῶς τίποτε σαπρὸν
σ'τὸ μέλλον δὲν θὰ μείνῃ.

Καὶ κράζε σ'τὰς ἐσχατίας
τῆς γῆς καὶ τῆς θαλάσσης

πῶς θ' ἀποκτήσῃ στρατιάς
καὶ τῶν Ρωμηῶν ἡ πλάσις.

Πῶς τράγον δὲν θὰ κάμωμεν ἀποδιοπομπαῖον
τὴν χώραν τῆς εὐκλείας,
καὶ πῶς θ' ἀφιερῶσωμεν στὸν Ἄρην τὸν τροπαῖον
μαχίμους πανοπλίας.

Δὲν μᾶς μέλει, δὲν μᾶς μέλει,
κὶ ἄγριον ἂν φᾶμε μέλι,
κὶ ἂν χορτάσωμε μ' ἀκριδα,
μὰ θὰ κάνωμε πατρίδα.

Δροσιὰ μὲς στὴν ψυχὴ μας θὰ σταλάξῃ,
τὸν ὄρκο μας πιστὰ θὰ τὸν φυλάξωμε,
κὶ ἐκεῖνος, ποῦ δὲν σκέπτεται ν' ἀλλάξῃ,
ἂς ξέρῃ πῶς τὴν πίστι του θ' ἀλλάξωμε.

Θ' ἀλλάξωμε...σεπτὰ τὸ λὲν ἐδάφη...
θ' ἀλλάξωμε...τὸ λένε τὰ κινήματα...
θ' ἀλλάξωμε...τὸ λὲν προγόνων μνήματα,
καὶ χέρι ποῦ δὲν φαίνεται τὸ γράφει.

Π.—Τέτοιος ἐδείχθης, Φασουλῇ, καὶ τώρα καὶ πολλάκις,
μουρλὸς, φαντασιόπληκτος, καὶ κουφιοκεφαλᾶκης.

Φ.—Κάλλιο γιὰ πρῶτος νὰ περνᾷς τῶν φαντασιοπλήκτων,
παρὰ σὰν χάχας ἀδρανῶν
κὶ ὑπὲρ τὸ δέον σωφρονῶν
ἀνόγους στάσεις νὰ τηρῇς καὶ νὰ κινῇς τὸν οἶκτον.

Καὶ μάθε, φίλη κεφαλὴ,
πῶς ὅσοι σωφρονοῦν πολὺ
κἂν βλάκες εἶναι κἂν δειλοί.

Γιὰ τοῦτο, Περικλέτο μου, καὶ σὺ μὴ σιωπᾷς
καὶ στὸ συλλαλητήριον τὸ λαϊκὸν νὰ πᾷς,
καὶ δίχως σκέψεις πονηρὰς κομματικοῦ κηφῆνος
σάλπισε τὴν ἀνόρθωσιν τοῦ κράτους χαρμωσύνως.

Π.— Πατρίδος χρέος προσκαλεῖ
καὶ σένα τὸν στωμύλο...
Κὶ ἐγὼ θ' ἀλλάξω, Φασουλῇ,
τὴν πίστι σου στὸ ξύλο.

**Ἄρνητά χωρὶς τσοπάνη
πηδοῦνε μὲς στὴ στάνη.**

Νάτα νάτα τὰ καῦμένα!..
πηλαλοῦνε σκοτισμένα.
Ὅρὲ Τζώρτζη, πῶς σκορπᾶνε;
ὁρὲ Τζώρτζη, ποῦ θὰ πᾶνε;

Ὅρὲ Τζώρτζη, κύτταξέ τα,
γιὰ χατῆρι τῶν νταγιάντα,
καὶ σὰν πρῶτα μάζωξέ τα
πρὶν σοῦ φύγουν μιὰ γιὰ πάντα.

Ἡ καρδιά σου σὲ βαστάει
τὸν Μπουφίδη καὶ τὸν Στάη,
κὶ ὅλα τᾶλλα στὸν λειμῶνα
νὰ τὰ φήσῃς ἔτσι μόναι;

Δὲν εἰξεύρει τὸ καθένα
γιὰ ποῦ φύσημα νὰ πάρῃ,
καὶ μαλλόνουν τὰ σκασμένα
ποιοὶ νὰ γίνῃ τὸ κριάρι.

Ἀπ' ἐδῶ κὶ ἐκεῖ σκορποῦν,
τὰ κουδούνια τῶν κτυποῦν,
καὶ βελάζουν τὰ πτωχὰ
ἔρημα καὶ μοναχὰ.

**Ὁ τσοπάνης πικροκλαίει
καὶ στ' ἄρνητά του τέτοια λέει.**

Ὁχ! ἄρνητά μου κὶ ὄρφανά μου,
ποῦ μοῦ κάψατε λιβάνια,
κλαίω μέσα στὰ δεινά μου
καὶ τὴν τόση σας ὄρφάνια.

Ὁχ! ἄρνητά μου, ποῦ σκορπᾶτε γιὰ νὰ βρῆτε λίγο χορτό,
σὰς ἀκούω: τάγκα τούγκα...
κλάψετε τὴν δόλια στρουγγα...
πάει πάει... τώρα μόρτο.

Καὶ τῇ Δουκάδεσ ἦλθατε, καῦμένα,
περάσαμε μαζὶ ζωὴ καὶ κότα,
καὶ μοῦπατε μὲ μάτια δακρυσμένα
τὴν γκλίτσα μου νὰ πάρω σὰν καὶ πρῶτα.

Κὶ ἐγὼ γιὰ τὸ μεγάλο σας χατῆρι
σὰς εἶπα πῶς τὴν στρουγγα δὲν ἀφίνω,
μὰ τῇ Κορφοῦς θὰ κάτσω καὶ θὰ πίνω
μέχρι τρυγὸς τῆς πίκρας τὸ ποτήρι.

Κὶ ἐβάλατε ταυτάκια σας γιαμὰ
ἐπάνω τῇ καρδοῦλας μου τὸν κτύπο,
κὶ ἐγὼ σὰς ἐβεβαίωσα θερμὰ
πῶς θάμαι τσέλιγκας σας γιὰ τὸν τύπο.

Εἶπα πῶς δὲν θ' ἀφήσω τὸ κοπάδι,
μὰ μέσα τῇ Κορφοῦς θὰ βγάξω λάδι,
καὶ μόνος εἰς τὴν Ρόπα λυπημένος
τὸ βέλασμα θ' ἀκούω τὸ γλυκὺ,
καὶ σὲ λαδιοῦ τουλούμια ξαπλωμένος
θὰ βλέπω νὰ σκορπᾷ ἐδῶ κὶ ἐκεῖ.

Τέτοια στ' ἄρνητά του λέει κὶ αὐτὸς
πρῶτος τσοπάνης καὶ λατρευτός.
Κὶ ὅλοι τοῦ λένε: σήκω, τσοπάνη,
πάρε τὴν γκλίτσα, γύρνα στὴν στάνη,
κὶ ἄστην τὴν τόση τὴν ἀπονιά,
γιὰ νὰ μὴν ψάλῃς: ἄλλοι σ' ἐμέναι..
Ὁχ! Παναγιά μου, γλυκερὰ παρθένα,
βοήθησέ με νὰ βρῶ τὰ ρηγά.

Καὶ καμπόσας ποικιλίας,
μ' ἄλλους λόγους ἀγγελίας.

Ἀναγγέλλομεν πρὸς ὅλους μετὰ πάσης προθυμίας
ὅτι τώρα τέλος πάντων, ποῦ ἡγάσθη καὶ ἡ ἔσθῃ,
τὰ μαθήματα θ' ἀρχίσουν τῆς γνωστῆς Ἀκαδημίας
τοῦ κυρίου Ρουσοπούλου, τῆς Ἐμπορικῆς τοῦτέστι.

Δικέφαλος ποιήσεις Ἄλφα τοῦ Καφαμπέλη,
μ' ἐνδοσώφεις στίχους καὶ με παντοῖα μέλη.

Τοῦ Σαῖπηρ ὁ Ριχάρδος, μετάφρασις μεγάλῃ
Σαῖπηρ τοῦ ἐπιδουδαίου, τοῦ Μι τοῦ Δαμοῦλη,
ὅπου καὶ τόσας ἄλλας τοῦ Σαῖπηρ τραγωδίας
μετέφρασε τελείως μετὰ σπουδῆς ἰδίας.